

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 grudnia 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację W. B. (wnioskodawca) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 16 października 2017 r., IV U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. (organ rentowy), odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłane jej oczywistej zasadności, której wnioskodawca uparuje w naruszeniu przez Sądy orzekające w sprawie przepisów prawa materialnego w zakresie regulacji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej jako rozporządzenie z 7 lutego 1983 r.), co do wykładni Działu XIV poz. 16 (praca mechanika w kanałach remontowych), przejawiającej się w tym, że Sądy nie dokonały ustaleń w przedmiocie charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę i w efekcie błędnie przyjęły, że praca wnioskodawcy nie była pracą w warunkach szczególnych. Ponadto w ocenie skarżącego Sąd Apelacyjny dopuścił się także nierozpoznania sprawy w granicach apelacji, co uniemożliwiło dokonanie prawidłowej wykładni prawa materialnego i doprowadziło do wydania błędnego orzeczenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, że sąd drugiej instancji musi samodzielnie dokonać juretrycznej oceny dochodzonego żądania i skonfrontowania jej z zaskarżonym orzeczeniem oraz stojącymi za nim motywami (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55). Nie oznacza to jednak, że Sąd drugiej instancji - rozpoznając apelację - jest zobowiązany do obszernego omawiania całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, by nie narazić się na zarzut braku wszechstronnego rozpoznania sprawy. W niniejszym postępowaniu Sąd Apelacyjny nie dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, które miałyby bezpośrednio przełożyć na uchybienie przepisom prawa materialnego powołanym we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Sąd ten rozważył cały

materiał dowodowy sprawy, przedstawił swoją ocenę tego materiału i wbrew twierdzeniom skarżącego odniósł się do wnioskowanego przez skarżącego dowodu z akt sprawy innego ubezpieczonego, stwierdzając, że nie mogą być one uznane za prejudykat w postępowaniu dotyczącym wnioskodawcy. W tych okolicznościach, opierając się na ustaleniach dotyczących zakresu i charakteru pracy wnioskodawcy, do rekonstrukcji i oceny których wykorzystano opinię biegłych, Sąd Najwyższy nie ma żadnych podstaw, by stwierdzić, że Sąd Apelacyjny w sposób oczywiście wadliwy przyjął, że wnioskodawca nie spełnił warunków do przyznania mu emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy wymienionej pod poz. 16 Działu XIV rozporządzenia z 7 lutego 1983 r.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.